

Cât de reală este credința ta? - SoundWords

Verset călăuzitor: 2 Timotei 1.5

2 Timotei 1.5: Aducându-mi aminte de credința sinceră care este în tine, care a locuit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt convins că și în tine.

Formalismul este asemenea unei „lipiri”, ținerea cu tărie la obiceiuri, adică la ceva exterior fără realitate lăuntrică. Să luăm un exemplu: aici este un copil, care crește într-o familie creștină. Participă la școala duminicală; participă la orele de adunare; când se face rugăciune, el se ridică în picioare și își încrucișează mâinile; își deschide cartea de cântări și cântă împreună cu ceilalți; își deschide Biblia și urmărește cu privirea textul pe care îl citește un adult. Deoarece copilul efectuează mereu aceleași acțiuni, el dobândește obiceiuri a căror semnificație nu o înțelege în mare parte, mai ales la început. Dacă mai târziu, copilul nu reflectă niciodată serios asupra acestor acțiuni sau - ceea ce este mai rău - dacă învață semnificația acestor acțiuni, dar le execută fără să le înțeleagă valoarea intrinsecă, el devine un formalist, acțiunile sale sunt o simplă imitație, o simplă formalitate.

Să privim un adolescent de șaisprezece sau șaptesprezece ani, o vârstă la care se pun multe întrebări, de exemplu: Ce profesie ar trebui să urmez? Cu ce prieteni ar trebui să-mi petrec timpul liber și cum? Apoi să îl privim la vârsta la care mulți tind să critice generația precedentă, când cineva abandonează treptat obiceiurile tinereții sau începe să se îndoiască de sensul real al lucrurilor. Noi orizonturi se deschid în fața lui, probleme necunoscute până acum îl captivează. Ce atitudine ar trebui să adopte față de învățăturile pe care le-a primit până acum? Sunt posibile trei căi:

1. *Prima cale*

El va urma calea trasată de părinții săi. Credința sa personală îi va da, cu cât mai mult cu atât mai mult, convingerea interioară și puterea pentru acest drum.

2. *A doua cale*

În exterior, el va persista în obiceiurile tinereții, fie de teama unui conflict cu familia, fie de teama a ceea ce se va crede despre el, fie din indolența somnoroasă; dar inima și mintea lui vor rămâne străine de aceste obiceiuri.

3. *A treia cale*

Încetul cu încetul va renunța la comportamentul său de până acum; pentru a evita strângerile laolaltă va invoca tot felul de scuze; din ce în ce mai mult va neglija rugăciunea personală; în curând nu va mai citi nici Biblia. Își face noi prieteni în alte medii; adoptă noi obiceiuri, care i se par mult mai rezonabile și mai plăcute.

Pe de altă parte, cu regret, putem vedea uneori la cei care au luat cu bucurie primul drum că, deși posedă o viață evlavioasă, dau dovadă de formalism creștin. Pietatea personală trebuie să producă roade vizibile. „Pentru ca înaintarea ta să fie arătată tuturor”, citim în 1 Timotei 4.15. Aceste efecte vizibile ale Duhului trebuie să se vadă mai întâi în familie, la locul de muncă, dar și în biserică (adunare). O prezență regulată în sala bisericii, oricât de plăcută ar fi, poate deveni uneori o obișnuință, pierzându-și astfel adevăratul sens.

Nu trebuie să căutăm prea departe cauzele acestei stări de lucruri. În unele adunări (biserici), de exemplu, doar câteva voci se aud în timpul orei de închinare. Unde sunt închinătorii care sunt chemați să „vestească virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9)? Fără îndoială, ne putem închina și în tăcere. Dar, din păcate, nu se întâmplă de multe ori ca această tăcere să fie rodul distragerii, al criticii sau al lenei spirituale? Mulți dintre cei care au ales prima cale arată o anumită evlavie și, de asemenea, frică de Dumnezeu, dar nu au învățat nici în casa părintească, nici personal, să se ocupe cu adevărat de Cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât să Îl poată transmite și altora sau să poată aduce ceva lui Dumnezeu ca laudă, mulțumire și închinare. După ani de zile, când o adunare este plină de astfel de oameni cu frică de Dumnezeu, dar nu foarte folositori, hrana spirituală devine din ce în ce mai puțină, se deschide la învățături false, se insistă tot mai mult pe tradițiile proprii și se pierde contactul cu semenii (necredincioși) și chiar cu creștinii credincioși, cu care nu se întâlnește tocmai în fiecare duminică. Este, cu alte cuvinte, o cale spre somnul spiritual.

Chiar și la ora de rugăciune, de multe ori sunt exprimate puține rugăciuni, deși sunt foarte multe și foarte importante dorințe. Și toți acești frați tineri care sunt prezenți, nu au ei vreo cerere de rugăciune de făcut? Sunt oare atât de mulțumiți de tot ceea ce îi privește pe ei și pe semenii lor, încât nu mai este nevoie de mijlocire? Adesea, această tăcere se datorează cu siguranță generației mai în vârstă, care pur și simplu nu a reușit să încurajeze și să îndrume în mod corespunzător pe frații tineri și surorile tinere. Nu cumva frații tineri și surorile tinere au adesea impresia că, dacă nu mă pot ruga măcar cinci minute, atunci rugăciunea mea nu este bună de nimic? Ei nu iau în considerare faptul că mulți ascultători oftează adesea sub rugăciunile lungi ale celor mai în vârstă, deoarece nu-și pot menține concentrarea. Dar cât de des sunt și inimile goale și nu simt prea mult nevoia de a se ruga pentru lucrurile adunării (bisericii) sau ale misiunii.

Sau să luăm orele de studiu al Cuvântului sau orele biblice: Oare acești frați tineri nu au nicio întrebare de pus în timpul studiului Cuvântului sau al orelor biblice, iar atunci când se întâlnesc pentru a studia împreună Cuvântul lui Dumnezeu, toate pasajele sunt atât de clare pentru ei încât nu este necesară nicio învățătură explicativă?

Fără îndoială, este important să ne amintim că orice participare publică trebuie să fie precedată de o pregătire interioară în liniște. Nu se poate presupune că Duhul Sfânt ne va arunca pur și simplu ceva de sus în anumite ore (deși se poate întâmpla din când în când!), ci trebuie să ne asumăm responsabilitatea și să ne preocupăm cu adevărat cu Biblia. Acest lucru ne scutește, de asemenea, de simplele exprimări de opinie, care de multe ori nu sunt bine gândite și uneori introduc lucruri greșite. Orice slujire prin Cuvânt nu trebuie să pornească dintr-o dorință de a ieși în evidență sau de dorința de a te impune, ci trebuie să fie întotdeauna impresia în inima proprie că ai primit un mesaj de la Dumnezeu. Acest lucru sună pompos, dar în practică este adesea exact ceea ce a devenit mare pentru sine însuși prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrurile care devin mari pentru tine însuși vrei să le împărtășești cu alții; este normal. Cu siguranță, va trebui, de asemenea, să primești critici, atunci când spui un cuvânt în public, dar atât cei mai tineri, cât și cei mai în vârstă trebuie să învețe să profite de ele, indiferent dacă criticile sunt justificate sau nejustificate.

Tăcerea unui frate nu trebuie să ne facă să ne îndoim de credința lui. Anumite motive speciale, care probabil sunt necunoscute de alți frați, pot face ca atitudinea rezervată adoptată de un frate să pară de dorit sau potrivită.

Dar, s-ar putea probabil spune, de ce să punem atâta accent pe acest aspect al slujirii creștine? Răspundem că un astfel de comportament în adunare (biserică) este un simptom îngrijorător al somnului nostru spiritual.

În ceea ce privește surorile, numeroase pasaje din Scriptură ne indică modul în care ele sunt chemate să își arate credința (Iacov 2.18). Fără a intra aici în detalii cu privire la natura activității lor creștine, știm însă că nu le lipsesc deloc ocaziile de a-L sluji pe Domnul. Să ne gândim la Fivi, slujitoare a bisericii din Chencreea, care a fost de ajutor multora, chiar și apostolului Pavel; la Maria, care a lucrat foarte mult pentru creștinii din Roma (Romani 16.1,2,6), și în sfârșit și la Dorca, care era plină de fapte bune și de milostenie (Faptele apostolilor 9.36-42). În mod deosebit în ceea ce privește îngrijirea pastorală printre femei, surorile sunt mult mai potrivite decât unii frați. De aceea, surorile ar trebui să fie încurajate să trăiască o viață independentă cu Domnul și să nu se mulțumească cu credința soțului lor. Și astăzi este nevoie urgentă de mame în credință. Cu regret, avem impresia că, în unele cercuri, femeile sunt considerate „potrivite” doar pentru a crește copii și a conduce gospodăria. Aceasta este o evoluție foarte regretabilă. La fel de nefericit, desigur, este și celălalt pericol, acela ca femeile să vrea să îndeplinească o slujbă pe care Dumnezeu a pus-o în responsabilitatea bărbaților.

În ceea ce-i privește pe tinerii care au ales a doua cale, se poate spune că au îmbrăcat, ca să spunem așa, haina festivă a creștinismului. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu va lucra într-o zi cu putere în ei, este de temut că mai devreme sau mai târziu vor da jos această haină, care a devenit prea grea și prea obstructivă pentru ei. Este solemn-serios să te gândești la următorul verset: „O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea” (Apocalipsa 3.15,16).

În cele din urmă, am dori să facem un apel urgent către tinerii care au îndrăznit cu mai multă sinceritate să urmeze a treia cale. Dacă ei cred că au găsit hrană mai abundentă în altă parte decât în Cuvântul Dumnezeului nostru, să își amintească de Isaia 29.8, unde se spune: „Și va fi ca flămândul care visează și, iată, mănâncă, și se trezește, și sufletul lui este gol. Sau ca cel însetat care visează și, iată, bea; și se trezește și, iată, este slăbit și sufletul lui tânjește”.

Poate că o teamă vindecătoare îi cuprinde atunci când citesc Evrei 10.29: „De cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului?”